

[Arbejdsministeren.]

talte forhandlingsregler over til drøftelse mellem hovedorganisationerne, der udtog de generelle krav. Pr. 20. december 1960 blev hovedorganisationernes forhandlingsudvalg tiltrådt af forligsinstitutionens formand, som ledede forhandlingerne frem til den 20. januar 1961 — også uden afsluttende resultat.

Derefter trådte forligsinstitutionen i funktion, og der blev i vid udstrækning stillet mæglingmænd til rådighed for forhandlerne, hvorved mange specielle problemer for de enkelte fag blev klareret. Herefter forhandlede forligsmanden de tilbagestående og mere generelle spørgsmål, og han kunne den 21. marts 1961 stille mæglingforslag for afstemningsgrupperne I-VII.

Den 8. april 1961 forelå resultatet af afstemningerne, der viste, at gruppe II, tekstil- og beklædningsindustrien, gruppe III, nærings- og nydelsesmiddelindustrien, gruppe IV, øvrige industrier, herunder træindustrien, gruppe V, bygge- og anlægsgangene, og gruppe VI, de grafiske fag, var vedtaget af både arbejdere og arbejdsgivere, hvorved arbejdsroen på disse områder var sikret, medens gruppe I, jernindustrien, og gruppe VII, transporten, var forkastet af arbejderne, medens arbejdsgiverne havde vedtaget. Hermed var konflikt for de to områder en kendsgerning.

Jeg vil gerne her sige, at de to parter gennem forhandlinger næsten dagligt i et halvt år har vist god forhandlingsvilje, som her skal anerkendes, også selv om det ikke lykkedes for dem at opnå forlig på alle områder.

Efter at de to forslag var forkastet, tog statsministeren initiativet. Allerede inden de varslede konflikter var trådt i kraft, tog statsministeren initiativet til et møde med de ledende repræsentanter for parterne for at søge en vej frem til arbejdsfred.

Den 12. april foreslog venstre og det konservative folkeparti lovmæssigt indgreb i arbejdskonflikten, men da der syntes at foreligge yderligere forhandlingsmuligheder, vedtog folketingets flertal at opfordre hovedorganisationerne til gennem forhandlinger at fortsætte bestræbelserne for at bringe konflikten til snarligt ophør. Statsministeren formidlede omgående denne opfordring til parterne, og dissens forretningsudvalg gav

den 14. april tilslutning til at søge konflikterne standset ved nye forhandlinger.

Den 24. april var det lykkedes for gruppe I's vedkommende ved partsforhandlinger at tilvejebringe et nyt grundlag, der blev sendt til ny urafstemning og vedtaget af begge parter den 4. maj, således at arbejdet inden for jern- og metalindustrien kunne genoptages den 5. maj.

Da der stadig bestod uoverensstemmelser for transportgruppens vedkommende, optog statsministeren på ny forhandlinger med parternes ledere og forligsmanden, hvorefter der blev optaget nye forhandlinger med forligsmanden som forhandlingsleder. Den 4. maj fremsatte forligsmanden herefter forslag om supplerende bestemmelser til det tidligere stillede mæglingforslag, og disse bestemmelser blev forelagt parterne til ny afstemning.

I går blev resultatet af denne afstemning offentliggjort, og alle kender resultatet. Arbejderne har vedtaget, medens arbejdsgiverne har forkastet, og konflikten vil herefter fortsætte med alle de konsekvenser for udvidelse, dette indebærer.

Ligesom den konfliktsituation, der nu foreligger, har sit udgangspunkt helt tilbage til efterårets indledende forhandlinger, således ligger udgangspunktet for regeringens principielle holdning over for overenskomstforhandlingernes forløb tilbage til november måned, da statsministeren i folketinget erklærede, at regeringen så hen til, at parterne selv løste overenskomstsituationen gennem forhandlinger og uden en konflikt, samt at regeringen forventede, at parterne, hvis en konflikt alligevel skulle udbryde, selv ville bringe den til afslutning.

Jeg tror, at det fra alle sider må erkendes, at der både fra regeringens og fra organisationernes side med konsekvens og ihærdighed er levet op til denne principielle forhandlingslinje. Jeg tror også, at alle, der har et blot nogenlunde kendskab til de komplicerede overenskomstforhold, der findes på det danske arbejdsmarked, erkender, at der af et stort antal forhandlingsledere inden for organisationerne og inden for forligsinstitutionen er præsteret en beundringsværdig indsats for at nå så langt, som vi er kommet. Statsministerens ihærdighed for stadig at knytte bristede forhandlings-tråde bør også anerkendes.